

ÉLŐ KÖVEK

A zombói Kisboldogasszony Plébánia hírlevele – 2022. június 12.

Hogyan láthatunk a szívünkkel?

A pedagógusnap apropóján azon gondolkodtam, hogy a legerősebb érzésem, a hála után miért jelenik meg szinte azonnal a bizonytalanság és a nyomasztó felelősség is, ha a választott hivatásomra gondolok negyven év távlatából.

A tanítói pályafutásom alatt sok mindent tanultam. Egy dolgot viszont soha, semmilyen pedagógusokat okító társulás nem tanított, hogy hogyan viszonyuljak a gyerekeket ért gyászhoz.

Bennem azért már pályakezdőként felmerült a kérdés, hogy valóban nincs dolgom, mint tanító néninek, ha egy kisgyermek valamelyik szülője meghal, ha az osztálytársát halálos baleset éri, vagy a nagyszüleit, esetleg „csak” a dédszüleit veszít el? Mikor ezeket felvettem a tapasztaltabb kollégáim körében, akkor azt a visszajelzést kaptam, hogy nem kell ilyen rémségekkel terhelni a tanítványaimat, foglalkozzam a tananyaggal, tereljem el a figyelmüket, a szülők dolga a többi.

Az ÉLET viszont nem vette figyelembe, hogy a halál nem kisgyerekeknek való, nem tartotta tiszteletben az életkori sajátosságokat. Jobb híján a gyerekkori emlékeim között kezdtem kutatni, hogy nekem kislányként mi adott biztonságot, amikor a szerettemek közül elvesztettem valakit.

Ha nincsenek szavak, márpedig nincsenek, hiszen egy kisgyerekeknek sem mond semmit az „őszinte részvétem” vagy a „legalább nem szenved”, „ő már jó helyen van” megnyugtatósnak szánt kijelentés, akkor marad a megtartó ölelés, a „szabad sírni” helyzet megteremtése, hátha attól egy kicsit könnyebb lesz. Sír is szinte az egész osztály tanító nénistől, kivéve azt a pici emberkét, akit éppen a tragédia ért. Hiszen benne olyan mélyre ment a fájdalom, hogy azt nemigen lehet még hetek múlva sem a felszínre hozni.

Újabb kérdés merül fel. Hogyan lehet azt megértetni, hogy a társuk nem azért nem sír, mert nem szerette az anyukáját? Ennél már csak azt nehezebb elfogadtatni, hogy miért dühöng, bánt másokat a csendes szomorkodás helyett az addig igazán békés, kedves osztálytárs.

A tabusítás ellen is nehéz felvenni a harcot. Hiszen értem én, hogy a legjobb lenne az egész szörnyűséget elfelejteni, hinni, hogy „az élet megy tovább”. Ami persze igaz, mert az életnek az a dolga, de az a kisgyerek nem mozdul, lefagy.

A felnőtt környezet legszívesebben abba kapaszkodik, hogy „szegény, fel sem fogja még, hogy mekkora veszteség érte”. Felfogja. Mintája viszont nincs arra, hogy most akkor mit tegyen, ha darabokra hullott az addigi élete. A pedagógus is csak próbálkozik, hiszen nincs olyan munkafüzeti feladat, központi óraterv, hogy mit kezdjünk egy kisgyerekekkel, ha éppen megszakad a szíve a fájdalomtól.

Sok ötletem nekem sem volt, csak azt tudtam, hogy ha valakit tragédia ért, összetört a szíve, akkor akármilyen korú, nem tehetek úgy, mintha semmi sem történt volna vele.

Most, ennyi év távlatából visszanézve értem, amit ott és akkor mindenféle felkészülés nélkül, megérzésből a saját tapasztalatból tettem, hogy biztonságot adó, szeretetteljes légkört igyekeztem teremteni, helyet és időt arra, hogy kimondható legyen a felfoghatatlan.

Az is időbe telt, mire felismertem, hogy az elveszett tárgyak, a hibásan megoldott feladatok miatt nem azért esik kétségbe a gyászoló kisgyerek, mert érzékenyebb lett, vagy nehezebben tűri a kudarcot. A kézzel fogható hiány felismerése segíti őt ahhoz, hogy szembesüljön a veszteségével, azután pedig elsirathassa az édesapját vagy édesanyját.

Ma már kegyelmi állapotnak tekintem, ha egy rosszul leírt betű miatt, egy földhöz vágott ceruza nyomán, egyszer csak könnyek között sikerül kimondani, hogy „nagyon hiányzik az anyukám”. Eddig elkísérni egy kisgyermeket nagyobb pedagógiai kihívás, mint megtanítani írni, olvasni vagy számolni. Ahhoz pedig kifejezetten bátorságra volt szükségem, hogy meg merjem kérdezni, hogy mi az, ami most éppen a legjobban hiányzik neki. Érdemes kockáztatni, mert a gyerekek „megjutalmaznak” bennünket az őszinteségükkel cserébe. „Az, hogy az ölébe ülhessek.” Ilyenkor nem érdemes azt javasolni, hogy az én ölemben is ülhet,

hiszen nem én, hanem az édesanyja hiányzik. Egy ölelést felajánlani viszont lehet, de csak akkor, ha azt is szeretettel el tudom fogadni, ha az a válasz, hogy „most inkább nem”.

Ahogy e jelesnap alkalmából végig gondoltam a gyermekek gyászával kapcsolatos tapasztalataimat, újra a hála érzése kapcsolódik legerősebben a hivatásomhoz, valamint az a meggyőződés, hogy a legfontosabb, de egyben a legnehezebb az iskolában is a szívtől szívig való úton vezetni a ránk bízottakat. Kívánok minden pedagógus társamnak látó szemet, halló fület, nyitott szívet és azt a reményteli bizonyosságot, hogy „ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan”, ha pedig mégis látjuk, akkor helyén van a szívünk.

KEDD 06.14.	8:00	Szentmise
	10:00	Évzáró diákmise
CSÜTÖRTÖK 06.16.	18:00	Igeliturgia
VASÁRNAP 06.19.	11:00	ÚR NAPJA Nagy Mihály Lajos, felesége Erzsébet, élő és elhunyt családtagok Elhunyt Szilágyi István, nagyszülők, élő és elhunyt családtagok
	18:00	Engesztelő imaóra

Gáborné Puskás Julianna tanító, drámapedagógus,
Gyászfeldolgozás Módszer® Specialista

Kiadja a Kisboldogasszony Plébánia, 6792 Zombó, Andrásy út 114. – Email: zsomboiplebania@gmail.com – Tel: 20/4414-833 – Irodai szolgálat a sekrestyében: Péntek 9.00-11.00 – Plébániánk számlaszáma: 10702040-68080332-51100005 – „ÉLŐ KÖVEK” Alapítvány a Zombói Kisboldogasszony Plébániáért (Alapítványunk számlaszáma: 57100209-12015434, alapítványi adószám: 19561204-1-06)

Szerkesztők: Kispéter Gábor, Kopasz István plébános, Móráné Öszterling Mária